

И изкокна изъ врата.
А вѣяницата снѣжна
Вънъ на пѣтя я присрѣшна
И на бузи ѝ смрази
Нейни жалостни сълзи.

Вледенена тя се лута
И измжчена отъ гладъ,
Една нова вратня бута —
Влиза у единъ богатъ . . .
На сърдце ѝ премалява:
Първи пѣтъ за хлѣбъ решава
Тя ржка си да простре —
Струва ѝ се, че ще мре!

Не отъ добро и не отъ охолство се скитатъ и въ най-лошо време просяци по улицитѣ. Зъзнатъ и треператъ въ полускжсани облѣкла по кръстопжищата или предъ богатскитѣ домове. Протѣгатъ костеливи рѣце къмъ тогозъ или оногозъ съ просълзени очи и едва чутъ гласъ: „За Бога, господине, помогнете!“ Тежко, много тежко е положението на просяцитѣ, особено на тия, които за пръвъ пѣтъ се осмеляватъ да сторятъ това.

Въ нѣкои градове и села просяци нѣма. Не че бедни нѣма тамъ, но за това, че имотнитѣ сж се сдружили въ християнски дружества около черквитѣ, събиратъ помежду си помощи и поддържатъ беднитѣ. Това трѣбва да се направи въ всѣко заселено мѣсто и всѣки, който се радва на що годе по-сносенъ животъ, да се запише за членъ въ тия християнски дружества и помага съ що може, съ що Богъ му далъ.

Членоветѣ на християнскитѣ дружества ще обхождатъ по-често беднитѣ, ще имъ помагатъ и не ще ги оставятъ въ нищета да трѣгватъ по просия, гдето, като срѣщнатъ корави сърдца, ще се отчаятъ и загинатъ, както е случая, който ни описва нашия любимъ, вече покойникъ, поетъ Иванъ Вазовъ.

IV.

— К'ва е тая просякиня?
Ступанъ вика съ гнѣвенъ гласъ,
„Азъ съмъ клета сюрмахкня
И за помощъ моля васъ!“
— Бре! Какво ми тая дрънка?
Изпѣдете я навънка!
Триста просяка на день
Идатъ дрипави при менъ“.

Срамъ и позоръ за такива корави и жестоки сърдца!
Тѣ не сж други, а сжитѣ фарисеи, които пригвоздиха на